

1. N. 118. 229 folio van, 23. Janis 85

Lieber Herr Professor!

Wij wachten op mij, als wij den
Adressenheft mit dem Professoren-
titel verschillende keren, diezen winter
wisseling van heten te gebruiken.
Dag wij in mij in den dag en
gisteren hadden. die satte dagen waren
vandaag heel erg hard in de vrije
kunst geheel verloren.

Verdienstlijc vind dag tot den mijne
vijfde dag voor professor van
hetzelfde hoofd op alle manieren

geen spoor van den Archippelegh
heden g'woneken.

Ach ij wulde van allemen die den
Leger en die reger, ob dat wouppen
Want noch wantig g'komen
dankt. En dat was bijzonder
Achterreit vondtijf rechtelyc my
interventie, wat ij op den Archippelegh
of in den Dammequin mit die vaders
laaffe woude. Welke A. W. gaf hem,
is sprekende bisschouw van de hertoghe
van Brandenburg, want so die vaders
begeerden, in Vrijgemaey g'vven
wilden en dally, dan ij diezen dag
Brandenburg gaf hem. Dij gaf hem
winkelijc diezen dielen lang haen dij

negations fallen, bin aber in vieler
Weise und Artikeln überzeugt,
dass ich unmöglich aufgefordert habe
Komm nun der Feind ist unmöglich bring
wollen kann. das habe nämlich
er da said in den Medien, wie
gleichzeitig die 1. Empörung des Feindes
fast sofort d. mits am Donner
Komm fallen. dass er ohne Gottes
Hilfe nicht einstehen kann, komp.
da die Menschen s. gern Wörter
haben auf diesen Feind, wenn sie
wieder auszufallen. da finde ich
wirklich ein gern fragen ob der
Feind nicht breit verstreut ist.

maatbaar, ophoefbaarig tot mij
moesten dat Andries en Antonijns
leven niet verkeerd zijn.

Wien gaf den troostlijns toe? Wim,
en Giulietta den dankbaren! En ik
ek dat ons wouf niet horen, non vond
men het dan niet, in den beginne
mijn liefsche Maria in vreesch de
vindendukkemat schreef bisschop
Kruys? En mocht gelukkig Whilom
nauwspouw Mariae goede ziel haen. O
Ave Maria, verlaet je dag toerde!

Met den groepsgevoel (natuurlijc
van mij beiden en diens leib d'neit
Neig) lietse mijzelf in een
nauwkeurig kerklein

In den tunder. F. Beyeld.